

என் நினைவில் நான் படித்த எதிலும் அவர்கள் வாழும் இடத்தின், மொழியின், வாழ்க்கையின் பரிச்சயம் கிடத்தவில்லை. மரீனா பீச்சில், காதல் புரியும் கதைகளாகவே, அன்றைய பத்திரிகை கதைத் தமிழில் பசுவார்கள் காதல் செய்வார்கள். தமிழ் வாசகர்களுக்கு புரியும் விதத்தில் அவர்கள் விரும்பும் உலகைச் சொன்னார்கள். பத்திரிகைகள் அப்படி வண்டின. லக்ஷ்மி என்று ஒருவர் அந்தக் காலத்தில் ஆனந்த விகடனில் தொடர்ந்து கிட்டத்தட்ட முப்பது ஆண்டுகளாக எழுதி வந்தார். அவர் இங்கு மருத்துவ கல்வி பெற்று தன்னாப்பிரிக்கா சனேறார். அங்கிருந்து அவர் நிறைய எழுதினார். என் நினைவில் லட்சியவாதி, காஞ்சனா, மிதிலா விலாஸ் என பல தொடர் கதைகள். அவ்வளவுதான் என் நினைவில் இருப்பது. அவ்வளவு கதைகளும் நடப்பது தமிழ் நாட்டில். ஊர்பேர்தெரியாத ஊரில். தன்னாப்பிரிக்க வாழ்க்கையையே அனுபவங்களையே எட்டிப் பார்த்ததே இல்லை. கட்சியாக எழுதிய, சாகித்ய அகாடமி பரிசு பெற்ற ஒரு நாவல், ”காவிரியைப் போல,” என்று நினைவு. அதில் தான் தன்னாப்பிரிக்கா எட்டிப் பார்த்து. தாமறிந்த வாழ்க்கையை, பழகிய மனிதர்களை எழுதுவது என்பதே அக்காலத்தில் இவர்கள் மனதில் தோன்றியதில்லை.

ஓரே ஒரு விதிவிலக்கு. எங்கும் நேரம் விதிவிலக்கு. ப.சிங்காரம். ஆனால் தமிழரே ஆனாலும் தமிழ்ச் சமூகமே பாதிக்கப்படாது எங்கோ, வாழ்ந்தவர். அவர் கொணர்ந்த வாழ்க்கையும் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிது. விதிவிலக்கு விலகி நின்ற ஒன்றாகவே ஆகியது.

ஓரே ஒரு விதிவிலக்கு. எங்கும் நேரம் விதிவிலக்கு. ப.சிங்காரம். ஆனால் தமிழரே ஆனாலும் தமிழ்ச் சமூகமே பாதிக்கப்படாது எங்கோ, வாழ்ந்தவர். அவர் கொணர்ந்த வாழ்க்கையும் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிது. விதிவிலக்கு விலகி நின்ற ஒன்றாகவே ஆகியது.

இது மாறியது "சரஸ் வதி" பத் திரிகை காலத்தில் . இலங்கையிலிருந்து எழுதுபவர்கள் தாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை அனுபவங்களை, எமக்கு அவர்கள் பரிச்சயப் படுத்தியது அப்போதிலிருந்து தான் . அதையும் ஒரு சிறு வாசகர் வட்டம் ஏற்றுக்கொண்டது. திருநெல்வேலித் தமிழும் கொங்கு நாட்டும் தமிழும் எவ்வளவு அன்னியமோ அவ்வளவு அன்னியம் தான் யாழ்ப்பாணத் தமிழும் மட்டக்களப்பு மனிதர்களும் . அந்தத் தமிழும் தமிழுக்கு புதிய வண்ணங்களைச் சேர்த்தது. பபிக் மகிழ்ச்சியாக, இந்தத் தமிழைக் கடைசியாக அதுவும் ஒரு அழகாகத் தான் இருக்கும் என்று எண்ணத்தோன்றியது. ஒரு சிறு வட்டத்துக்குள் , அகிலமையும் ஜெகத்சிறப்பியும் மாதிரிமல்ல, டொமினிக் ஜீவா, கட்டேனியல், வ.அ.ராசரத்தினம் எழுதுவதும் தமிழ் உலகம் தான் , என்ற ஏற்பு, தமிழ் இலக்கியத்தின் பிகளோப் பரப்பை விஸ்தரித்தது. வடிகைகளை என்னவென்றால், இந்த நிகழ்வு, அகிலம் போன்றாரைப் பின்தள்ளிவிட்டு கட்டேனியல் , பொன்னுதூரை போன்றாரை முன் வைத்தது. இலங்கை எழுத்து தமிழ் நாட்டுக்கு இருபது வருடங்கள் பின்னுக்கு இருக்கிறது என்று அங்கு போய்கண்டு சொன்னவர்கள் கலெக்டு ஆளாகவேண்டியதாய்ப் போயிற்று.

தமிழ் எழுத்தின் , இப்பிகளோப் பரப்பு தன்னாப்பிரிக்கா, மலேசியா, ஃபிஜி என்றெல்லாம் விஸ்தரித்திருக்கவேண்டும் . கயானாவும் மலேசியாவும் மூலக்கனமறக்காது எடுத்துச் சின்ற தமிழர் , தம் இலக்கியப் பரப்பை விஸ்தரிக்கவில்லை. கபலிகளாகச் சின்ற, தன்னாப்பிரிக்கத் தமிழர் தம் சடங்குகளையெல்லாம் அவர்களது அடையாளங்கள் காக் கப்பட்டது, சடங்குகளிலும் பெயர்களிலும் தான் . சாமி என்ற பெயர் போதும் . கபலி என்றும் தமிழர் என்றும் அடையாளப் படுத்தி . அங்கு அரசியல் காரணங்களாகச் சின்ற வி.எஸ் சீனுவாச சாஸ்திரிகளை, , "ஒரு சாஸ்திரிகள் , வதே விற்பன்னர் வந்தது எங்கள் பாக் கியம் , நீங்கள் தான் நல்லபடியாக மந்திரங்கள் சொல்லீர்கள்" என்று அவர்கள் சடங்குகளை நடத்துவிக் அவரை நிரப்பந்தாரர்கள் எனவும் , தான் அவர்களின் அன்பின் பெருக்கத்தில் அகப்பட்டதுத் தவித்ததாகச் சொல்கிறார் , சாஸ்திரிகள் .

அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து என உலகம் முழுதும் தமிழகத்திலிருந்து சின்ற தமிழர்கள் வாழ்வதை காணலாம் . அங்கு அவர்கள் தம் இன அடையாளங்களைக் காப்பது சங்கீதத்தில் , சடங்குகளில் , தயைவநம்பிக்கைகளில் , கோவில்களில் , உணவுப் பழக்கங்களில் , தமிழ்ப் பத்திரிகைக் கடைகளில் வத்தல், வட்டம் , ஊறுகாய்களில் . ஆனால் ஏனோ அவர்கள் இலக்கிய உலக சிந்தனைகளை தமிழ் பத்திரிகைகளைத் தாண்டிச் செல்லவில்லை.

எண்பதுகளில் இலங்கையில் நடந்த இனவெறித் தாக்குதல்கள் முற்றிய நிலையின் முதல் அடையாளமாக யாழ்ப்பாணப் பொது நபிலகம் தீவைத்து அழிக்கப்பட்டதும் தமிழர்களின் வெளியேற்றம் தீவிரம் அடையத் தொடங்கியது. அது தொடரம் ஒரு பெருநிகழ்வு. ஒரு சில வருடங்கள் எங்கெங்கோ அலாந்து தடாமாறிக் கட்சியில் அவர்கள்

தஞ்சைமடநாதது, ஜெர்மனியோ, இங்கிலாந்தோ, இலலைகனடாவோ, அகதிகளாகவோ, இலலை உணவாகக் கட்டங்களில் பீங்கான் தட்டைகள் கழுவியோ, இலலை என்ன வலை கிடைக்கிறதோ அதில் நுழைந்து. ஆச்சரியம் அவர்கள் அந்த நிலையிலும் தமிழில் எழுத விரும்பினார்கள். தம் அனுபவங்களைப் பதிய, பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பினார்கள். அவர்களிடமிருந்து எழுந்துள்ள ஒரு சிறந்த கவிஞராக நான் கருதும் திருமாவளவன், இரவில் யந்திரங்களோடும் உழன்று விடிகாலையில் பத்திரிகைகள் விநியோகித்து வாழத் தொடங்கியவர், கட்சியாக தஞ்சை அடந்த கனடாவில் கட்டிப் போதும் அவர் வாழ்க்கை அப்படித்தான் தொடர்கிறது. ஈழத்திலிருந்து வந்துள்ள முதல் தர கவிஞர் அவர். நாட்கடந்த ஆரம்ப வருடங்களில் படும் அவல வாழ்வைப் பற்றிய ஒரு சித்திரம் ஷோபா சக்தியின் எழுத்துக்களில், 'ம' "தசேத துரோகி", போன்றவற்றில் காணலாம். இன்னமும் அடுத்த வலை எங்கு கிடைக்கும் என்ற நிச்சயமற்ற நிலையில் இருப்பவர்கள், இரவு நேரத்தில் காவலாளியாக இருப்பவர்களைக் காணலாம். அவர்கள் தமிழ் எழுத்துலகைச் சேர்ந்தவர்கள். சிரிக்கச் சிரிக்க பசேப்பவர்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் எழுத்தாளர்களை வரவற்று விரும்புபவர்கள். இவர்களே பெரும் பாலானவர்கள். தமிழ்ச் சமுதாயின் குணத்துக்கு மாறாக, தமிழுக்குக் கொடுக்கின்ற தாமத கருதும் எழுத்தை அங்கீகரித்துக் கொள்ளாவிட்பவர்களும் அவர்கள் தான். ஆனாலும் இத்தகைய அனுபவங்களால் துரத்தப் படாத புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களும் உண்டு. அவர்களும் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு மிகச் சிறப்பான பங்களிப்பவர்கள், அ.முத்துலிங்கம், சேரன் சட்டென் நினைவுக்கு வருபவர்கள். இதிலும் அ.முத்துலிங்கத்தின் எழுத்து தமிழ் இலக்கியப் புகளோடே பரப்பின் எல்லைகளை உலகப் பரப்பிற்கே விஸ்தரிப்பது. அவர் சன்னெவிடங்களின் அனுபவங்களும் மனிதர்களும் சூபாவங்களும் இன்றைய தமிழ் எழுத்தில் பதிவாகியிருக்கின்றன. மனிதர் எந்தப் புகழ்ப்பம் வலிமை தாலும், எந்த எரிமலைத் தீக்கங்குளை உமிழ்ந்தாலும், எந்த அத்த சமுதாயிலும் மனுவண்ணுக்கு மந்திரஸ்தாயி தான். விளம்பகாலம் தான். மலெலிய சலனங்களை எழுப்பும் வீணையின் நாதம் தான். என்ன அபிர்வமான அமதி கொண்ட மனநிலை இவருக்கு?

புகட்டும்தான். நான் சொல்ல வந்தது, இது போன்ற ஒரு விஸ்தரிப்பை வறையாறிடம் காண்கிறோம்? இருக்கக் கட்டும் யாராவது! ஆனால், நீண்ட யோசனையிலும் எனக்கு ஒருவர் தோன்றவில்லை. சாமரசெட் மாம? ஜோசஃப் கான்ராட்? பெரெல் எஸ்பக். ஊஹம் ம் ம்.....

நாடிழந்து, நிம்மதியும் அமதியும் இழந்து, அகதிகளாக பிழைப்பும் வாழும் வகையும் தடீ அலந்த ஒரு இனம் தமிழை மறக்கவில்லை. அது தன் தகிப்பிலும் தமிழுக்கு வளம் தருகிறது. அதன் இலக்கியப் பரப்பை விஸ்தரித்து, பல நிறுவனங்களும் குணங்களும் நிறைந்ததாக ஆக்குகிறது. இந்த மாதிரியான பயங்கர உத்பாதங்கள் ஏதும் நிகழாமல், ஏதற்கும் ஆட்படாமல், அரசு தரும் மானயங்களிலேயே சுக வாழ்க்கை வாழும் தமிழ் நாட்டும் மக்களுக்கும் தமிழில் பசேம் விரும்பும் கட்டி இருப்பதில்லை. மட்டரகமான சினிமாவில் கம்மயக்கம் கொள்கிறது கட்டித் தாடிகளைக் கலைஞர்களாகக் கண்டு பரவசம் கொள்கிறது. ஆனால் பிரசாரப்படாத படும் தமிழ் வறென்னைமோ உண்டு. அத்தோடும் நிற்பது அது. ஆனால், எந்த ஆசை காட்டலுக்கும் தம் அடையாளங்கள் எதையும் இழக்கவும் அவர்கள் தயார். நினதை துப்பாக்கி மனம் பிசைகிறது.

இப்போது என மூன்னால் பொ. கருணாகரமீர்த்தி. முப்பது வருஷங்களாகு முன்னதாக இலங்கையின் புத்திரை விட்டு ஜெர்மனிகுப் புலம் பெயர்ந்தவர் கருணாகர மீர்த்தி புத்து வருடங்களாகு முன்னரே எனக்கு பரிச்சயமான பெயர் தான். கவனிக் கத்தக பெயர் என்று. அவரது ஒரு சின்ன புத்தகம் ஒன்று, ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம், பச்சை வர்ணத்தில் அட்டை போட்டது என்ற அளவில் நின்னவிரை கிறதது. ஆனால் நான் படிக் கும் முன் யார் எடுத்துச் சின்னாரர்களோ, திரும்பவில்லை. குறிப்பிடப் படவண்ணே பிய, படிக் க வண்ணே பிய, ஒருவர் என்று எப்படியோ யார் சொல்லியோ, படித்தோ நின்னவில் பதிவாகியிருந்தது. சின்ன புத்தகம் தானே, கைக்குக் கிடைத்தும் படிக் காது தவறவிட்டோமே என்ற குற்ற உணர்வு இருக்கத் தான் செய்கிறது. இப்போது அவரது “அனந்தியின் டயரி” முன் இருக்கும் போது, அந்த குற்ற உணர்வு கொஞ்சம் அதிகமாகவே உறுத்துகிறது தான்.

டயரிக் குறிப்புகளை புதினம் என்று சொல்லி நமக்குத் தந்துள்ளார். ஜனவரி 1, 2012 விரும்பு பிஸம்பர் 31 வரையிலான ஒரு வருட டயரிக் குறிப்புகள். எழுதுவது அனந்தி என்னும் 17- 18 வயதுப் பெண். கல்லிரியில் படிப்பவள். காளிதாஸ் அவளது தந்தை. ஒரு உணவகத்தில் வேலை செய்பவர். கடம்பன் என்று புத்து வயதில் ஒரு தம்பி. பின் குழந்தை நயனிகா. அம்மா ஒரு தமிழ் பள்ளிக் குச்சலை வதுண்டு படிப்பிக்க. எல்லோருக்கும் ஜெர்மன் மொழி தெரியும். அப்பாவும் அனந்திக் கும் நன்றாக. அம்மாவும் குக் கொஞ்சம் குற்றவாக. அனந்தி தமிழும் குற்று வருகிறாள். நடனமும். அவ்வப்போது குற்று வர்ணமா, பதமா, தில்லானாவா என்று டயரிக் குறிப்புகள் எழுதுவாள். கடம்பன் கொஞ்சம் வாய்த்துக்கு. “அப்பா உங்கள் சாவக்குப் பிறகு அந்த அலமாரியை எறிந்து விடலாமா? என்று கேட்கும் இக்கட்டான, என்ன சொல்கிறோம் என்று தெரியாத, அப்பாவித்தன வாய்த்துக்கு. அவ்வப்போது அப்பாவிடம் ஜெர்மன் மொழிக் கே விக் கேட்டு கிண்டல் செய்வான். இரவு பணி முடிந்ததும் அப்பா தன் விஸ்கி போத்தலும் சோடாவும் கோலாவமாக உட்கார்ந்து விடுவார். அம்மா சகித்துக் கொள்ளப் பழகியவர். களைத்துப் போய் வந்த உடம்புக்கு விஸ்கி உற்சாகம் கொடுக்கும் என்று பதில் சொல்லும் அப்பாவை, பின் ஏன் குடிபுத்த உடன் படுத்துத் துங்கிப் போகிறீர்கள்? என்று கேட்கும் அனந்தி அதிபுத்திசாலிப் பெண். ஆங்கிலத்திலும் ஜெர்மனிலும் இலக்கியப் படைப்புகளை நாடும்பவள். கார்ஸியாவும் டாஸ்டாய் வ்ஸ்கியும் படிக் கிறாள். இரானிய கொரியப் பங்களைப் பற்றி விவாதிக் கிறாள். தமிழ்ப் பங்களைக் கேலி செய்கிறாள். அவ்வப்போது கவிதை எழுதுகிறாள். **Memories of my Melancholy whores** புத்தகம் பற்றி அதை எழுதியவரின் சொந்த வாழ்க்கை, 50 வயது வரை அவர் கட்டிலைப் பகிரந்து கொண்ட பெண்களின் எண்ணிக் கை 514 என்றும் தன் 80 பிறந்த நாளாகு ஒரு கன்னி பரிசாக வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறவர், அது அவருக்கு ஒரு விபசார விடுதியிலிருந்து கிடைத்தும் விடுகிறது என்பது அனந்தியின் டயரிக் குறிப்புகளில் ஒன்று. சமயைலும் வீடும் அம்மாவின் பொறுப்பு. ஏதாவது வேலைக்குப் போக விரும்புகிறார், வீட்டுச் சலைவாக்கு உதவும் என்று. வகை சூலப்பமாக, இயல்பாக ஜெர்மன் கலாசார சமூகில் வாழும் குடும்பம். அனந்தி யாரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறாள் என்பது அவள் பொறுப்பு. ஆனால் அவள் ஜாக் கிரதயாக இருக்க வேண்டும், யோசித்து முடிவெடுத்தால் அவள் யாரையும் திரும்பும் செய்துகொள்ளலாம், தடை சொல்ல மாட்டனே என்கிறார். இது அவரது முற்போக்கு சிந்தனையா இல்லை, ஜெர்மனில் வாழும் கலாசாரப் பாதிப்பின் முதல் அடிவழிப்பா, தெரியாதது. ஒரு அமெரிக்க பையன் வீட்டுக்கு விரும்பு தாளியாக வந்து சில நாட்கள் தங்குவான் என்றதும் அம்மாவும் அது இஷ்டமில்லை. ஆனால் அப்பா அதுக்கு அனுமதி தருகிறார். அனந்திக் கும் தன்னைப் பார்த்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு உண்டு, எப்போதும் அவளும் காவல் இருக்க முடியாதது என்ற எண்ணம். ஜெர்மன் வாழ்க்கையின் அதிதீ விரதாக்குதலுக்கு

அங்குள்ள சில பாலம் பெயர்ந்தோர் குடும்பமும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அனந்தியுடன் அவ்வளவு நெருக்கத்தில் லாது தோழி தான் கர்ப்பமாக இருப்பதாகவும் தன் பெற்றோருக்குச் சொல்ல அனந்தி உதவவேண்டும் என்று கேட்கிறாள். இன்னொரு வகுப்புத் தோழி 17 வயதினள் 42 வயதுடைய அமெரிக்கனுடன் தனித்து வாழ விரும்பவில்லை என்று சொல்கிறாள், பெற்றோரின சமமத்தனுடன். தன் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு, சூதந் திரம் தன்னது என்கிறாள். இந்த சபிழலில் வாழும் அனந்திக்கு தன்னிடம் காதல் கொண்டதாகச் சொல்லும், கடிதம் எழுதும் சமவயதுப் பையனை மனமையாக அவன் மனம் நோகாது கண்ணியத்துடன் தவிர்த்து விடத் தரிகிறது, இருவரிடையே கலாசார வேற்றுமைகள் நிறைய என்று சொல்லி. 2012 பிஸம்பரில் தில்லியில் ஒரு பண்ணைக்கு நிகழ்ந்த கற்பழிப்பும் கொலையும் பெர்லின் புத்திரிகைகளில் படிக் கும் அனந்தியின் சிந்தனை, பாலியல் கல்வியும் சூதந் திரமும் நிறைந்த ஜெர்மனியில் இது போன்ற வன்முறை ஏதும் நிகழ்வதில்லையே கட்டுப் பாடுகள் நிறைந்த இந்தியாவில் நிகழ்வது ஏன்? என்று சலெ்கிறது.

அம்மாவைக்கு நிறைய தோழிகள் உண்டு. அவர்கள் அவ்வப்போது வந்து போவதுண்டு. சாறி(புடவைய)யைப் பற்றியே என்னரேமும் பசேமும் ஒரு ஆண்டி, சீட்டுக்கட்டச் சொல்லி வரும் ஒரு ஆண்டி, தமிழ் ஹிந்தி சினிமா நடிகைகளை பிவிபிலும் பிவிபியிலும் இரவு நடு நேரம் பார்த்துப் பார்த்து ஏக்கம் கொள்ளும் தன்கணவர்தன் தாகத்ததை தனித்துக் கொள்ள, பின்னிரவில், தன்னை வந்து துவம் சம் செய்வதைப் பற்றி அம்மாவிடம் புகார் செய்யும் ஒரு ஆண்டி, யாருக்கு ஆண்மை அதிகம், யார் என்ன பற்றிக் கொண்டாலும் இன்னாருக்கு உள்ளது போல் வேறு யாருக்கும் இல்லை, என்று அம்மாவிடம் சொல்லும் ஒரு நர்ஸ் ஆண்டி. இதெல்லாம் அனந்தியின் காதில் விழுந்துவிடப்போகிறதே என்று கவலை கொள்ளும் அம்மா. எல்லாரிடமும் சீட்டுக்கட்டச் சொல்லி பணம் வசூலித்து ஏமாற்றி, இலங்கையில் வீடும் நிலமும் வாங்கிப் பின் ஜெர்மனி திரும்பும் ஒரு ஆண்டி அம்மாவின் சிபாரிசில் தான் பணம் கட்டியதால், அம்மா தான் ஈடு செய்யவேண்டும் என்று பிடுங்கும் ஆண்டிகள், இப்படி பெர்லினில் கட்டி இலங்கைத் தமிழ் வாழ்வைத் மண்ணிலிருந்து பெயர்த்து எடுத்து வந்து பெர்லினில் நாற்று நடத்து போன்று தோற்றம். அவ்வப்போது ஹாலந் திலிருந்தோ ஃபராக் பரட்டிலிருந்தோ விருந்துக்கு வரும் பாலம் பெயர்ந்த தமிழர், ஹாலந் திலிருந்து அப்பாவைக்கு தலலைபசே வருகிறது. "காளி தாஸ்தானா, உங்கள் நம்புக் கொடுத்து இன்னார் என்று சொல்லி, தன்கோரிக் கையைச் சொல்கிறார், அந்த இலங்கைத் தமிழர். என்பயன் இங்கு படிக் வந்து முடித்து விட்டதாகவும் மலேபடிக் விசா கிடைப்பது சிரமமாக இருப்பதாகவும், அவனுக்கு இங்கு ஒரு கல்யாணத் தைச் செய்துவிட்டால், அவனுக்கு விசா கிடைக்க ஒரு வழி கிடைக்கும், காளி தாஸ்தை அணுகினால் அவர் பண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம் என்று தனக்கு அந்த இடமனிதர் சொன்னதாகவும் சொல்கிறார். இப்படியான கடித்துக்களும் பாலம் பெயர்வாழ்வின் பாதிப்புகள் தான்.

அனந்தி வாரம் ஒரு முறை தன் வீட்டுக்குச் சிலநெருக்கள் தாண்டி இருக்கும் ஒரு வீட்டில் இருக்கும் முதியவள் ஒருத்திக்கு வேண்டும் உதவி செய்ய வாரம் ஒரு முறை சல்லும் தன்னார்வத்தொண்டை அனந்தியின் கல்லரி ஏற்பாடு செய்துகிறது. அப்பா காளி தாஸும் வேலை கிடைக்காது இருந்த போது இப்படி ஒரு தன்னார்வத்தொண்டைச்

Written by - வலெங்கட சாமிநாதன் -

Sunday, 21 September 2014 19:44 - Last Updated Sunday, 21 September 2014 19:47

காத்துக்கொண்டும், ஜலெர்மன் சபுழலின சலெவாக்கை ஏற்றுத் தன்னலை
மாற்றிக் கொண்டும், வாழும் சித்திரம் இரண்டு மாறுபட்ட கலாச்சாரங்களின் சக
வாழ்வில் இணைவும் உண்டு, மாற்றமும் உண்டு ஒதுங்கி வாழ்தலும் தான். இவையும்
இயல்பாகவதே தம்மவை வளெளிப்படுத்திக்கொள்கின்றன, திட்டமிடாமலே.

விரலவில் காலச்சுவடு வளெளியீ டாக வளெளிவரலுக்கும் பலா.கருணாகரமபர்த்தியின்
“அனந்தியின் டயறி” புதினத்துக்கு அளித்த அறிமுக உரலை.